

**Suzanne Vega, Ictus &
Collegium Vocale Gent**
olv. Georges-Elie Octors &
Tom De Cock

wo 29 mei 2019
19.30 uur / er is geen pauze / einde ± 23 uur

inleiding Fleur Devlieger / 18.45 uur / Blauwe foyer

new music & minimal repertoire 2018-2019

Tiptoe Company & ChampdAction
vr 19 okt 2018

BLINDMAN [sax]+[drums]+[strings]
vr 9 nov 2018

Zwerm
do 29 nov 2018

BESIDES
vr 14 dec 2018

Hans Beckers & ChampdAction
Stefaan Quix, Quixtet & ChampdAction
do 28 feb 2019

Suzanne Vega, Ictus & Collegium Vocale Gent
olv. Georges-Elie Octors & Tom De Cock
wo 29 mei 2019

Ictus & Collegium Vocale Gent muzikale uitvoering
Georges-Elie Octors, Tom De Cock muzikale leiding
Suzanne Vega stem
Germaine Kruij scenografie, video

Philip Glass

Einstein on the Beach (concertante versie)

3 uur 30'

Opera in vier bedrijven naar een concept van Robert Wilson en Philip Glass met tekstfragmenten van Christopher Knowles, Samuel M. Johnson en Lucinda Childs

Knee play 1
Train 1
Trial 1
Knee Play 2
Dance 1 (Field with Spaceship)
Night Train
Knee Play 3
Trial 2/Prison
Dance 2 (Field with Spaceship)
Knee Play 4
Building
Bed
Spaceship
Knee Play 5

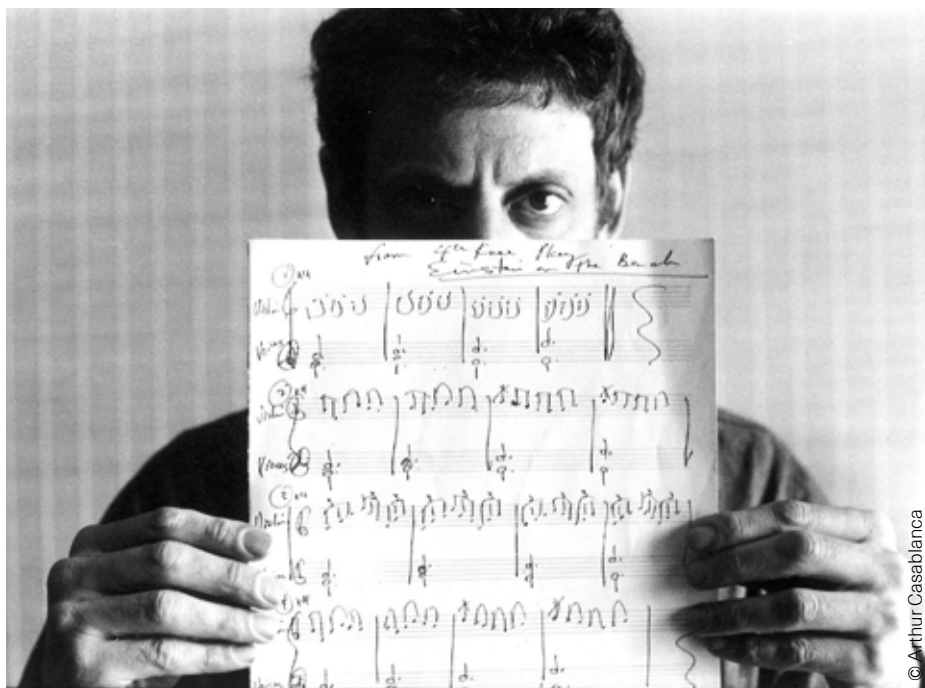
Gelieve uw GSM uit te schakelen

Nieuw geluid!

Na een compositiewedstrijd onder studenten van het Antwerpse Conservatorium, gecoördineerd door docent en componist Wim Henderickx, introduceren wij 2 nieuwe geluidssignalen in deSingel. Bij de start van een voorstelling hoort u in de Wandelgangen een tune van Abel Baeck. In de zalen wordt u erop geattendeerd het geluid van uw smartphone uit te zetten door middel van een ringtone van Richard He.

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert / tentoonstelling van uw keuze.

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwin Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de concertvleugels van deSingel. Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000 Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98 / www.moreau-pianoservice.be

© Arthur Casablanca

© Maxime Fauconnier

Einstein on the Beach, een portretopera in vier aktes

Op 25 juli 1976 ging de minimalistische opera 'Einstein on the Beach' in première tijdens het Festival d'Avignon in Frankrijk, gespeeld door het Philip Glass Ensemble. 'Einstein on the Beach' vormt samen met 'Satyagraha' (1980) en 'Ahkhnaten' (1983) een trilogie van los met elkaar verbonden portretopera's. Het enige dat deze opera's bindt, is dat ze alle drie verhalen vertellen over mannen wier persoonlijke visies het denken van hun tijd veranderden. En dat door de kracht van hun ideeën en niet hun wapens. Glass werkte echter enkel voor de opera 'Einstein on the Beach' samen met theaterregisseur, beeldend kunstenaar en videokunstenaar Robert Wilson. De opera is muzikaal het culminatiepunt van een unieke stijl in de stroming van het minimalisme.

Philip Glass (*1937, Baltimore), een van de founding fathers van minimal music, begon zijn studies vrij traditioneel aan de universiteit van Chicago en aan de Juilliard School. Hij haalde echter geen voldoening uit de "moderne muziek" die zich tot op dat moment voltrokken had. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij zijn studies verderzette in Europa bij de invloedrijke Nadia Boulanger en later in Aspen bij Darius Milhaud. Nóg bepalender was zijn nauwe samenwerking met sitarvirtuoos Ravi Shankar wiens opvatting over het ritme in Indiase muziek bijgedragen heeft tot de specifieke stijl van Glass zoals we die nu kennen. Glass' stijl wordt bestempeld als minimal music, terwijl hij zelf liever sprak over "**muziek met een repetitieve structuur**".

Glass vijlde de scherpe kantjes van zijn toonspraak om op die manier een grotere toegankelijkheid te creëren. Met cross-overprojecten, zoals zijn twee symfonieën op thema's uit de albums 'Low' en 'Heroes' van David Bowie, bouwt Glass een brug naar de popmuziek. Zulke projecten werken in de hand dat velen minimal music zien als een weinig radicale stijl die bovendien populistisch kan overkomen. Al snel wordt minimal music geassocieerd met vier Amerikaanse componisten: La Monte Young, Terry Riley, Steve Reich en Philip Glass. Vanaf de jaren '70 werd minimal music ook in Europa opgepikt, weliswaar met eigen klemtonen, maar ze vertrokken vanuit de visie van 'The Big Four'. Minimal music is niet te vereenzelvigen met Amerikaanse experimentele muziek. Wel trachten ze zich

beide **af te zetten tegen het Europese gedachtegoed** door iets compleet nieuw te componeren dat in een nieuwe context functioneert. Ze staat **loodrecht op zowel de romantische idee dat muziek het ego van de componist uitdrukt als op de strenge toonorganisatie van het serialisme** (waarbij alle muzikale parameters vooraf werden vastgelegd in een gecodeerde reeks). Veel minimal-composities hebben een regelmatige puls die in combinatie met de vaak lange speelduur **tijdloosheid** suggereert. De grote variëteit binnen het genre is logisch aangezien er raakvlakken zijn met Aziatische en Afrikaanse muziek.

In de plaats van muziektheater dat vertrouwde verhalen met moraliserende en soms satirische thema's brengt, wil Glass **een revolutionaire vorm van muziektheater** creëren **die uitdaagt om over de maatschappij na te denken**. Het was volgens Glass dan ook slechts een kwestie van tijd dat Wilson en hij elkaar zouden ontmoeten. Zo stelde ook Wilson alle essentiële elementen van het traditioneel theater in vraag: de toeschouwer, de schrijver, het podium en het verhaal. Al zijn producties zijn lang, gecontroleerd, minimalistisch doch gedetailleerd. In 1974 startten ze hun samenwerking en organiseerden ze op wekelijkse basis 'table workshops'. Ze waren het erover eens dat de hoofdfiguur in hun opera een historisch figuur moest belichamen. Wilson stelde eerst Chaplin en dan Hitler voor. Glass ijverde aanvankelijk voor Gandhi. Uiteindelijk stemden ze beiden in met Albert Einstein en ontstond de werktitel 'Einstein on the Beach on Wall Street' (Glass noch Wilson weet waarom er in de titel werd geknipt). De samenwerking bezat te allen tijde een weloverwogen evenwicht. Zo deelden ze de gelijkwaardige verantwoordelijkheid voor het idee, de structuur en de ontwikkeling van de opera. Tegelijkertijd hadden Glass en Wilson hun eigen functie te vervullen als respectievelijk componist en regisseur.

'Einstein on the Beach' en de twee volgende werken van de trilogie ('Satyagraha' en 'Akhnaten') zijn **gevormd rond het concept dat de wereld veranderd kan worden aan de hand van ideeën**. In het voorbeeld van Albert Einstein stelt Glass dat wanneer men opgroeit na de Tweede Wereldoorlog, het onmogelijk is niet te weten wie Einstein is. Het begin van het nucleaire tijdperk had kernenergie tot het meest besproken onderwerp gemaakt. Gelijkaardige contexten van sociale verandering komen terug in de

volgende opera's die de trilogie aanvullen. Zo verwijst 'Satyagraha' naar de geweldloosheid van Mahatma Gandhi als politieke actie en gaat 'Akhnaten' over het leven en de religieuze veroordelingen van farao Akhnaten.

Ondanks het willekeurige karakter van de titel, konden de meeste beelden en acties geassocieerd worden met de wetenschapper. Alle toespelingen werden zorgvuldig gekozen en kunnen tijdens de voorstelling samengebracht worden door de toeschouwer zelf. Ze refereren allemaal naar Einsteins relativiteitstheorie die energie, licht, massa, beweging, snelheid, tijd en ruimte omvat. Wilsons focus op tijd en ruimte kan gezien worden als het algemeen onderwerp van het werk als geheel. Zo stelt Albert Einstein in zijn relativiteitstheorie dat tijd en ruimte onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en niet als afzonderlijke entiteiten gezien kunnen worden. **Als de verwijzingen niet rechtstreeks in verband staan met Einstein, dan wel met de populaire cultuur:** referenties naar het lied 'Mr. Bojangles', het proces van Patricia Hearst, de radio line-up van WABC New York midden jaren '70, de Beatles en tieneridool David Cassidy.

De **structuur** van de opera was voor beide makers **prioritair op een verhaallijn**. Samen verdeelden ze de opera in **vier akten** die voorafgegaan, afgesloten en van elkaar onderscheiden worden door vijf intermezzo's die ze '**Knee Plays**' noemden - verwijzend naar knieën van het menselijk lichaam die de vier akten metaforisch verbinden. Ze besloten ook dat er drie visuele thema's zouden zijn. Deze kunnen ook in verband gebracht worden met Einstein: Train (relativiteitstheorie), Trial/Prison (ethiek rond de mogelijkheid tot het maken van een atoombom) en Field/Spaceship (scienfiction aspect van Einsteins denken).

Deze thema's benoemden ze respectievelijk A, B en C. De thematische ordening van de opera is gebaseerd op het principe dat de volgorde A, B en C gevolgd moet worden en op die manier dat alle combinaties met A, B en C gemaakt moeten worden. Een thema mag niet herhaald worden alvorens ze allemaal voorgekomen zijn en er is een opgelegd minimum van twee thema's per akte. Zo bevat akte 1 thema A en B (Train en Trial), akte 2 C en A (Field en Train), akte 3 B en C (Trial en Field). De thema's komen alle drie samen in akte 4. Dit geeft een **totaal van 9 scènes**. Wilson vervaardigde een 'visual book' met tekeningen van hoe het podium eruit moest zien. Op basis van dit 'visual

boek' componeerde Glass. Deze voorstelling is echter geen herneming van het totaalspektakel met mythische proporties dat ontsproot aan de **vereende krachten van Philip Glass, Bob Wilson en Lucinda Childs** (die de choreografie voor rekening nam) in 1976. Deze versie van 'Einstein on the Beach' zet ruim veertig jaar na datum het muzikale gebaar zelf op het voorplan. De dramatische actie bestaat uit de fysieke en mentale uitdaging waaraan de muzikanten en koorleden van deze 200-minuten lange trip van worden onderworpen.

Muzikaal kan 'Einstein on the Beach' gezien worden als het natuurlijk gevolg op 'Music in Twelve Parts' (1974) en 'Another Look at Harmony' (1975). Glass ontwikkelde twee technieken die intensief gebruikt worden, namelijk de **additieve/subtractieve techniek en het principe van cyclische structuur**. Dit zijn twee technieken die voortkomen vanuit ritmische modellen. Bij de subtractieve/additieve techniek wordt een noot weggelaten of toegevoegd waardoor het metrum verandert. De melodielijf blijft echter intact. Het cyclisch principe bestaat uit twee ritmische patronen die boven elkaar geplaatst zijn. Afhankelijk van hun lengte zullen ze een bepaald aantal keer herhaald moeten worden om gelijktijdig te eindigen. Hoewel Glass de westerse compositie-idealen omgedraaid heeft door te vertrekken van het ritme, blijft harmonie ook een belangrijk onderdeel. **Harmonie is voor Glass een nieuwe taal, een nieuw expressiemiddel.**

De portretopera diende als alternatief voor de gehele uitrusting die een conventioneel theater met zich meebrengt. Dit portret was voor de makers een poëtische visie. Door de alombekendheid van Einstein konden de mensen zelf hun eigen verhaal vormen. Bij afloop van een opvoering, kwamen mensen vaak zelf vertellen wat het werk voor hen betekende. Voor Wilson en Glass gaat het echter niet om wat de opera betekent, wel of het betekenisvol kan zijn. Hoewel ze beiden geen verhaal wilden vertellen, maakten ze toch gebruik van dramaturgische middelen. Zo bleef het werk binnen de genrebeperkingen van het drama. Concreet betekende dit het invoeren van een finale en een epiloog. Ook zorgden ze voor contrasterende delen. Zo volgt een snelle dansscène de trage scène Trial op. Een voorgekauwde betekenis werd bewust weggelaten. Het werk blijft op die manier abstract. Dit maakt het voor de kijker des te gemakkelijker om zich louter te focussen op de **ervaring en een persoonlijke betekenis te geven.**

Het is dan ook niet verwonderlijk dat er geen sprake is van een conventioneel libretto. **Taal** wordt gebruikt **als middel om klank te genereren**, zonder belang te hechten aan de inhoud ervan. Zo wordt er enkel gezongen op cijfers en notennamen (solmisatie). De cijfers vertegenwoordigen de ritmische structuren in de muziek, de solmisatie het melodisch verloop. Om de repetities vlotter te laten verlopen, liet Glass het koor zingen op cijfers en notennamen. Wanneer de première naderde en Glass nog geen enkel woord geschreven had voor het libretto, besloot hij het bij **cijfers en solmisatie** te houden - aangezien ze het nu toch zo goed kenden. De manier waarop hij de zangers de partituur aanleerde, werd de uiteindelijke tekst. Daarnaast zijn er 11 teksten die gesproken worden. Deze staan niet op toonhoogte en hebben geen vast ritme. De solisten zijn vrij wat de plaatsing en intonatie betreffen en zijn ook geen specifieke personages in de opera. De tekst is inferieur aan de fysieke acties die op het podium gebeuren. Op die manier benadrukken de teksten het ontbreken van een verhaal.

Het merendeel van de teksten is van de hand van de 13-jarige **Christopher Knowles** die op dat moment in een instelling voor kinderen met hersenschade verbleef. Wilson vroeg hem verscheidene keren of hij wist wie Einstein was, waarop het antwoord steeds negatief bleef. Na enige bedenktijd, produceerde Knowles twaalf hoofdstukken tekst. De **'supermarket speech'** ontstond wanneer Wilson **Lucinda Childs** uitnodigde in de studio omdat ze had opgemerkt dat er helemaal nog geen verwijzing zat naar het strand. Hij vroeg haar letterlijk iets te vertellen over het strand. Childs vertelde net dat ze het strand vermeed door naar de supermarkt te gaan en dat ze daar badmutsen verkochten. Net dat stukje leek Wilson gepast te gebruiken. Op de veronderstelling dat de gezongen cijfers een allusie zijn op Einsteins wetenschappelijk werk na, verwijst geen enkele tekst direct naar Einstein.

tekst
Christopher Knowles
Samuel M. Johnson
Lucinda Childs

stem
Suzanne Vega

muzikale assistent
Tom De Cock

koorleiding
Maria van Nieukerken

scenografie
Germaine Kruij

scenografie-assistent
Maxime Fauconnier

lichtontwerp
Chris Vanneste

lichtontwerp-assistent
Wannes De Rydt

kostuum
Anne-Catherine Kunz

dramaturgie
Maarten Beirens

geluid
Alexandre Fostier

Sound assistant
Suse Ribeiro

productie
Wilfried Van Dyck

Collegium Vocale Gent
 ++ = choir solo parts

sopraan
Joowon Chung
Magdalena Podkościelna
Elisabeth Rapp++
Charlotte Schoeters

alt
 Ursula Ebner
Karolina Hartman++
Gudrun Köllner
Cécile Pilorger

tenor
Malcolm Bennett
Peter di Toro
Hitoshi Tamada++

bas
Charles Dekeyser
Philipp Kaven,
Bart Vandewege

Ictus ensemble

viol
Igor Semennoff

fluit
Michael Schmid
Chryssi Dimitriou

keyboards
Jean-Luc Fafchamps
Jean-Luc Plouvier

basklarinet, sopraansaxofoon
Dirk Descheemaeker

alt-en sopraan saxofoon
Asagi Ito

Georges-Elie Octors

Georges-Elie Octors (*1947) studeerde aan de Koninklijke Academie van Brussel. Hij was solist in het Nationaal Orkest van België en lid van Ensemble Musique Nouvelle (Luik) vanaf 1970, ensemble waarover hij de muzikale leiding had van 1976 tot 1991. Hij dirigeerde tevens tal van symfonische bezettingen, kamerorkesten en ensembles hedendaagse muziek in België en in het buitenland. Dankzij zijn ervaring in het dirigeren van opera's, werd hij recent uitgenodigd door de Academia Scala de Milano. Hij heeft een muziek cursus uitgewerkt aangepast aan de jonge dansers voor de Performing Arts and Training Studios (PARTS/ROSAS), doceerde aan het Conservatorium van Brussel en geeft vandaag les 'Formation aux Langages Contemporains' aan het Conservatorium van Luik alsook Kamermuziek aan de Escuela Superior de Musica de Catalunya (Barcelona). Georges-Elie Octors had de leiding over tal van wereldcreaties van onder meer Saariaho, Aperghis, Harvey, Jarrell, Romitelli, Francesconi, Wood, Pousseur, Boesmans, Hosokawa et De Mey. Regelmatig wordt hij uitgenodigd door de grote internationale festivals voor hedendaagse muziek en tekende de muzikale leiding voor een groot aantal cd-opnames. Sinds 1996 heeft hij de muzikale leiding over het Ictus Ensemble.

Tom De Cock

Tom De Cock (*1982) behaalde een master in slagwerk aan het Koninklijk Conservatorium Brussel (2005), en een master in hedendaagse muziek aan de HFMDK Frankfurt am Main (2007), Duitsland. In 2009 werkte hij zijn Konzertexamen aan de HFM

Detmold "summa cum laude" af. In 2015 werkte hij zijn doctoraat af aan de VUB en het Koninklijk Conservatorium Brussel. In 2007 kreeg hij de prijs Horlait Dapsens. Naast zijn positie als solist slagwerk bij Brussels Philharmonic werkte Tom als freelance muzikant in Europa. Hij verleende al zijn medewerking aan onder andere Ensemble Modern, MusikFabrik, Radio Kamer Philharmonie, en is vast lid bij Ictus, Nadar Ensemble en Triatu. Hij speelde op festivals als Agora Paris, Internationale Ferienkurse Darmstadt, Donaueschinger Musiktage, Klangspuren Schwaz, Bang on a Can NY, Ars Musica, Huddersfield Contemporary Music Festival, etc. Tom heeft samengewerkt met Pierre Boulez, Peter Eötvös, Philippe Hurel, Bruno Mantovani, Philippe Manoury, Georges Aperghis en andere belangrijke figuren uit de internationale hedendaagse muziekscene Tom werkt momenteel assistent in de slagwerkklas van het Conservatoire Royal de Liège.

Suzanne Vega

Suzanne Vega is een iconische figuur uit de folkrevival van de jaren 80. Ze verwierf bekendheid als meisje-met-gitaar dat de clubs in Greenwich Village afschuurde om haar eigen "hedendaagse" folksongs aan de man te brengen. Na de release van haar eerste, internationaal gelauwerde album in 1985, waren uitverkochte zalen haar deel. Tijdens concerten ontgaan van pathos, maar doordrongen van een delicate emotionaliteit, slaagt Vega erin een unieke stijl neer te zetten waarin haar glasheldere stem, fluisterend en vibratoloo, haar breekbare timbre, haar melancholische en onweerstaanbaar

ontwapenende frasering haar handelsmerk worden. De elliptische, enigmatische en ietwat cerebrale songs van Suzanne Vega nodigen uit tot uiteenlopende interpretaties. Op haar werk dat zo herkenbaar is en blijft, is de laatste dertig jaar geen spatje sleet, laat staan een rimpel te bespeuren.

Germaine Kruij

Beeldend kunstenaar Germaine Kruij is scenografe van opleiding en werkt al ruim vijftien jaar aan een origineel oeuvre dat zich beweegt tussen beeldhouwkunst, performance en architectuur. Haar werk is gevarieerd en complex: Kruij maakt vuurwerktuigen, bouwt observatieplatforms, speelt met licht en schaduw, maakt kinetische sculpturen en performances.

germainekruij.com

Ictus ensemble

Ictus is een ensemble voor hedendaagse muziek dat sinds 1994 de gebouwen deelt met P.A.R.T.S en danscompagnie Rosas. Onder leiding van choreografe Anne Teresa De Keersmaecker creëerden Rosas en Ictus veertien verschillende voorstellingen. Vanaf het prille begin zette Ictus in op het gemengde statuut van het 'elektrisch ensemble', waarin versterking, (live-)elektronica en een elektronisch instrumentarium deel uitmaken van de dagelijkse praktijk. Bij het label Cyprès kwamen een twintigtal cd's uit waaronder twee albums gewijd aan de muziek van Fausto Romitelli die tot vandaag geroemd worden voor hun avontuurlijke en onconventionele mixing en mastering. Met het Kaaitheater en Bozar als vaste partners in Brussel, stelt Ictus jaarlijks een nieuw concertseizoen samen,

voor een breed publiek van theater-, dans- en muziekliefhebbers. Sinds 2004 is Ictus ook in residentie aan de Opera van Lille.

Collegium Vocale Gent

Collegium Vocale Gent werd opgericht in 1970 op initiatief van Philippe Herreweghe samen met een groep bevriende studenten. Het ensemble paste als één van de eerste de nieuwe inzichten inzake de uitvoering van barokmuziek toe op de vocale muziek. Deze authentieke, tekstgerichte en retorische aanpak zorgde voor een transparant klankidoom waardoor het ensemble in nauwelijks enkele jaren tijd wereldfaam verwierf en te gast was op alle belangrijke podia en muziekfestivals van Europa, de Verenigde Staten, Rusland, Zuid-Amerika, Japan, Hong-Kong en Australië. Sinds 2017 organiseert het ensemble in het Italiaanse Toscane een eigen zomerfestival: Collegium Vocale Crete Senesi.

Maarten Beirens

Maarten Beirens is docent muziekwetenschap van de 20ste en 21ste eeuw aan de Universiteit van Amsterdam. Hij studeerde musicologie aan de Katholieke Universiteit Leuven, waar hij ook een doctoraat behaalde met een proefschrift over Europese minimal music. Hij is algemeen directeur van het Festival 20/21 in Leuven en artistiek directeur van het Transitfestival voor eigentijdse creatie.

Volgend seizoen in deSingel

mijlpalen van de 20ste eeuw

Ken uw nieuwe klassiekers! In deze reeks komen iconische werken en componisten van de 20ste eeuw aan bod. Muziek waarrond vaak nog een aura hangt van 'moeilijk' en 'ontoegankelijk'. Daar maken we definitief komaf mee. Dit seizoen verkennen we het muzikale universum van Charles Ives, Louis Andriessen en de spectralisten. Bij elk concert geven de musici hoogstpersoonlijk een woordje uitleg alvorens in de muziek te duiken.

SPECTRA olv. Filip Rathé (lecture concert)
za 12 okt 2019

Ralph van Raat piano (lecture & concert)
za 11 jan 2020

Pierre-Laurent Aimard piano (lecture & concert)
wo 18 mrt 2020

cursus Eerste hulp bij 20ste-eeuwse muziek

Vanaf het begin van de 20ste eeuw onderging het muzieklandschap diverse aardverschuivingen. Componisten wierpen met nieuwe muzikale concepten een andere blik op de tonale westerse muziektraditie. U ontrafelt in vijf lessen de belangrijkste muzikale stromingen. Van Schönberg en de dodecafonie tot Stravinsky en zijn expressie, van Boulez en het serialisme tot elektronische muziek van Goeyvaerts of Stockhausen, van Cage en zijn aleatoriek tot minimalisme bij Riley of Glass. 20ste-eeuwse muziek wordt voor u veel meer dan puur lawaai.

docent **Eveline Heylen** organisatie **deSingel**

5 x op zaterdag
za 21 sep, 5 okt, 16 nov, 14 dec 2019 & 18 jan 2020 / Vergaderzaal / 10 tot 12 uur

+ 5 concerten

cursus + concerten / € 155 (basis) / € 132 (-35/65+) / prijs incl. concerttickets (rang 2) & syllabus & 'Vriend van deSingel' / inschrijven tot ma 16 sep 2019

Bestel uw abonnement of losse tickets via
desingel.be

www.desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

Vlaamse
overheid

mediasponsors

Knack

dS De
Standaard

canvas